

1: Een arme, rijke ridder

Daar zaten we dan. Op het strand, onder de rode Onderlandse zon. Met z'n vieren.

Oom Ballon de vliegende mammoet, Fabulus de tovenaar, Ludo de Wolpertinger en ik, Alex.

Hier was het rustig. Zo nu en dan schuifelde er een enorme krab voorbij of kwam een reusachtige kreeft uit het zand tevoorschijn.

Voor ons, ver in zee, was alles heel anders. Daar bulderden de stormen rond Stroomeiland en beukten de golven op de rotsen. Wervelwinden tilden massa's zeewater op en stortten het water als zoute regen uit over het eiland.

Nog niet zo lang geleden waren we er getuige van geweest hoe het grootste schip dat we ooit zagen, De Gouden Hoop, gebouwd van hardhout van Onderlandse roodzoneiken, te pletter sloeg op het eiland. Aan boord waren Molto de piratenhoofdman en ridder Roest IJzervreter.

De ridder was op al het goud, zilver en diamanten afgekomen, dat op Stroomeiland was verzameld. Al dat goud, zilver en diamanten had voor de Onderlanders geen waarde. Het was niet meer dan ballast voor de schepen geweest. Maar de roofridder was er dol op en wilde het allemaal meenemen naar zijn kasteel aan de Rijn.

Hij had zich vergist. Zonder hulp zou hij Stroomeiland nooit kunnen verlaten. Het goud, het zilver en de diamanten zou hij nooit kunnen vervoeren. Hij had geen schip meer en was nu in feite een gevangene op dat verschrikkelijke eiland.

Fabulus ging daar wonen! Hij was de nieuwe schatbewaarder, de opvolger van Dobbels schildpad die nu in een torenkamer in de Monsterherberg woonde.

Ludo, Fabulus en ik wilden nu naar Stroomeiland gaan.
“Alex, schrander ventje...” begon Ludo en ik hoorde meteen aan zijn stem dat hij van plan was me te gaan plagen. “Dappere ridder van Klaverland, nobele Prins van de Onderlanden... luister eens even naar mij! Als ik naar het eiland zwem en me laat optillen door...